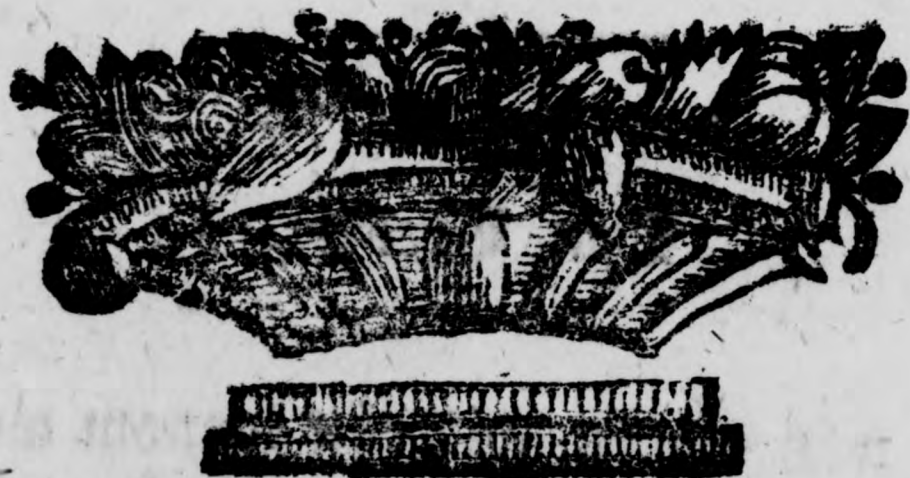

2. Var emot vänner din Och emot fläskan trogen, Så jämt i rättan tid på Embetsrum och Krogen, Håll ordning uti allt, Förstår hvad du förmår, Och gå med lycktan hem, När klockan ellofwa slår.

3. I öfrigt annat allt, min vän, är bara sladder, Betänk att du är född Hwar gång, som du står fadder; Att du dig gifsta bär, Då du på Bröllop är; Och att du ändtlig dör, När du begrafning ser.

4. Så drick då dina glas och vänta dina öden, Njut lifwet utan brott, Så fruktas du ej döden; Och när som lyckans nyckel Mot dig förklarar frig, Så tro att dess förtryck Ej öfwerlefwer dig.

SS i f o r,

Den Första:

Öfwer en Barnsängs-Hustru, som födde
tweenne Barn, och sedan i Herranom
tyst och stilla affomnade.

Min wandring nu här slutad är, 2c.

Sjunges som: O Jesu! när jag hädan skall oc.

Den Andra:

Min anda frögdar sig i
Gud, 2c.

Den Tredje:

Min vän om du vill rätt
igenom werlden wandra, 2c.

Deßa senare sjungas under sina egna Melodier.

Calmar, tryckte 1809.

Den Första:

Min wandring nu här slutad är, Jag
lycktar mina dagar; Min Man långt fjer-
ran borta är, Wet ej huru jag flagar;
Då jag tre dygn i Barnsäng låg, I werlt
och wedermöda, Ei någon lisa kunde få
Men öfkes mer min sweda.

2. När jag dertill har hårdat ut I jäm-
mer och stor möda, Så blef då ändeligt det-
ta slut: Swå Barn till werlden födda, Som

åndade mitt usla lif, Och fick så ro för
pina; Min Barn fick jag ej gifwa Di,
Det gjorde mig stor qwida.

3. Twå Barn jag har här lemnat qwar,
Som nu sin Mor platt saknar, Hwem skall
nu ta dem på sin arm, Då de sig böria
klaga? Deß mor har dödt, Som dem har
födt, Och är nedlagd i grafwen; Men barn-
nen små de måste gå Och bära Wandringes
stafwen.

4. Mig tyckes höra deras röst, När de
af sömnen wakna; De gråta efter sin Mors
bröst, men får dem intet smaka; Och hwad
kan wara större sorg För spåda Barnen
Plena, Si Modren har dödt, Som dem har
födt, Och spåda Barnen lefwa.

5. O milde Jesu! jag Dig ber Om hjälp
för Barnen mina, Du är den bästa hjel-
pare I all sorg, nöd och fara; Jag beder
både Qwinna och Man, Som se min barn
här löpa, Ni hjälper dem ehwad Ni kan,
Gud eder nådigt lönar.

6. Farwål min Man som borta är, Der
hafsens böljor rinna; När du på landet
kommer här, Då saknar du din Qwinna;
Gud hjälpe dig som ensam är Hos twå
små Barn allena; Påt se du blir en hulder
Far, Jag will dig derom bedja.

7. Farwål min' Moderlösa barn, Som
ingen gång fått diat, Ni mina bröst, Ei
på min arm; Ei hwilat wid min sida;
Gud ware eder hjälp och tröst I edra un-
ga dagar, Klaga för honom eder nöd, Han
eder bäst hugswalar.

8. Farwål min slägt och wänner god,
Som skadat mitt elände; Jag drar mitte
fors med tålmod, Twå spåda Barn Er
lemnar; Nu äro de som foglar små, Som
inga nästen hafwa, De kunna hwarken ta-
la eller gå, Sin Moder alldeles saknar.

9. Hwem flappar nu uppå min dörr?
Hwem rörer wid mitt hjerta? Jo döden är
nu redan för, Och barnen gör mig smär-
ta; Mitt hjerta rättur söndergår, Och
ögon läggs tillsammans; Min Jesum ser
jag för mig stå, Han gifwer mig stor
gamman.

10. Mitt glas allt är utrunnit nu, Från
werlden jag mig wänder, Till himmelen jag
refer nu, Der flyter glädjeströmmar. O
Jesu! Du är Lifsens träd, Ditt Namn af
Fårlek dropper, En krona är der mig beredd
Och kläder som mig pryder.

11. Farwål, o werld! Nu går jag hän
I grafwen till de döda, Gud hjälpe alla
Mödrar wål, Som barn här skola föda!

Gud hjälpe dem uti den nöd, Som Mo-
dren månd' förnimma, Att det ej blifwer
deras död, Men lyckligt öfwerwinna.

Den Andra:

Min anda frögdar sig i Gud, Min själ
skall honom ära, Min tunga skall med gäls-
land' ljud Den Högske lof hembära; Min
röst skall höras upp i högd, Min ton skall
gäsljud gifwa, Min wisa skall bestå i frögd,
Hans ord skall den upplifwa.

2. Du fåra, tåcka Fogel-hop, Som fria
toner andas, Stäm in med mig i frögdes-
rop, Låt våra röster blandas. I tama
Lamb, I wilda Djur, I Skogar, Dalar,
Lundar, Mitt öga ser i Er natur Guds stor-
ra verk och under.

3. Vår tid och våra dagar nå Gitt slut
Och platt förswinna, Hwad hjälper att vi
klaga då? Vi måste målet hinna; Här li-
den snart sin anda får, och knapt den räk-
nas hinner, För'n man förwandling un-
dergår, Och sig i grafwen finner.

4. Allt skall förgås, men Herrans nåd
Skall endast hos mig blifwa; Hans dolda,
men allwisa råd, Will jag mig undergifwa.
Jag gläds åt ewighetens ro, Der själen
fri från fara, Får ewigt salig hos Gud bo,
Och uti glädje waka.

5. Haf ewig tack, o store Gud! Att Du
mig ej förderfwat, Då jag har öfwerträdt
Din Bud: Din Gön mig nåd förwärfwat.
Han rinna lät Gitt dyra blod, Blef kors-
fäst, pint och slagen, På det Du skulle bli
mig god, Och jag från straff fritagen.

6. Ja, Dig ske ära, lof och pris För all
nåd Du mig wisat! Att äfwen Du på Fa-
drens wis I rättan tid mig risat; Af mig
Du ewigt äras skall, Först medon jag här
andas, Och sen då bland Din Änglar all
Min röst i himlen blandas.

Den Tredje:

Min wän om du will rätt igenom werlden
wandra, Så följ din egen smak, och bry
dig ej om andra, Tro endast hwad du ser,
och dessa regler lär, I korthet fins der mer
Än i Nordeens Räktes.